

тер които и от послѣ в' учителствуванъето си сѣм съчинявал, сѣ изгубени и аз немогѣ да въстановѣ нищо от тѣх. При все това намират се и сега възрастни хора, мои бивши от онова врѣме ученици или врѣстници, които и ден днешен помнят откъселеци от тия стихотворенъя както и гласоветѣ на които сѣм ги учил да ги пѣхт: толкова жедно се распространявахъ и изучавахъ тия стихотворения като новост тогава. В' Ловеч аз не се задоволих само с' стихотворения от тоя род, по прѣд-приех съчиненъето и на цѣли поеми и сатири в' стихове. Тук, между разнитѣ други творения едни почнѣти, други прѣпловени, трети на искарване, аз успѣх да свѣршѣ и приготвѣ за печат три: 1) **Крумиада**, в' която пламенно въспѣвахъ в' стихове побѣдитѣ на Крума върху Никифора; 2) **Огледалото**, сатира в' стихове, в' която ядовито подигравахъ и усмивахъ изобщо Гръцкитѣ Владици в' България, най вече Търновскитѣ, Ловченскитѣ, Врачанскитѣ, Софийскитѣ и Видинскитѣ; 3) **Цвѣтосѣбрание**, което съдържаше около 100 любовни и други с' общ характер стихотворения. Между недоискаранитѣ творения бѣше едно с' което въспѣвахъ подвигитѣ на Самуила. Крумиадата, Огледалото и Цвѣтосѣбранието аз испратихъ от Ловеч чрѣзъ Апостола Конкова в' Свѣщов да ги прѣпрати да се печататъ в' Букурещъ дѣто се изгубили.

Прѣзъ 1848 г. се поеви холерата от която се поминѣ и баща ми в' Присовскитѣ мѣнастир, Св. Архангел, дѣто е и погребенъ, час и половина нѣщо от Търново къмъ Келифарово. Понеже тя заплашваше да се распространи и кѣдѣ насъ, мнозина избѣгахъ отъ градъа в' околностъта, а азъ побѣгнахъ в' Троенскитѣ мѣнастир, игуменъа на който беше Партений нѣкой си, родомъ от Сопот. Като живѣхъ нѣколко врѣме в' мѣнастиръа, у мене се възбуди пакъ желанъето, което още от малѣкъ имахъ, да станѣ калугеръ, за която цѣлъ даже бѣгахъ отъ бащината си кѣща в' Присовскитѣ мѣнастиръ още момче като бѣхъ. Първитѣ пѣхт у мене беше се проевило това желание отъ голѣма богобоязливостъ внушена в' душата ми отъ постоянното четене исклучително почти на черковни книги и житиета на светци. Тозъ пѣхт, обаче, подбужденията ми бѣха да се оттеглѣ отъ свѣтъа за да могѣ да се прѣдамъ исклучително на умственни занятия. С' тая цѣлъ прѣдъ видъ азъ напуснахъ Ловечъ и отидохъ вторитѣ пѣхт в' Троенскитѣ мѣнастир. Но, прѣди да хвѣрлѣхъ калпакъа